

Chorvatskem do Medugorje

Již po několikáté se pár lidí z našich farností vydalo na mariánské poutní místo Medugorje v Bosně. Letos nás jelo 7, plus naši známí z Prahy. Po překonání Alp jsme dojeli k Plitvičským jezerům, známým z filmů o Vinetouovi. Nedaleko jezer je autokemp, kde jsme se utábořili.

Strávili jsme tu 1 noc pod stany, či v autě. Ráno po snídani v trávě jsme se vydali k jezerům

B

Už první pohled na vodopády je úchvatný. Tekoucí voda, nám může připomenout vodopády

Boží lásky, kterým se můžeme vystavit na vrcholech naší vnitřní modlitby. Není vůbec špatné si představit, že podobně jako na obrázcích, i v naší duši protéká proud Božího ducha, jemuž mohu vystavit k omytí a občerstvení vše umazané a odumřelé ve svém životě. Množství zeleně kolem vody, jak

ji zde vidíme, může upevnit naši naději, že i v našem okolí se, řečeno biblicky, zazelená poušť a vyprahlá a pustá země se promění v úrodnou krajinu, jak o tom píše Izaiáš v 35. kapitole.

Po jezeře jsme se mohli projet i lodí. Na okraji jednoho jezera byl vidět potopený člun. Že by památka na Vinetoua?

Navštívili jsme i jeskyni nad jezerem, kde ve filmu Poklad na Stříbrném jezeře byl ukrytý indiánský poklad. My však jdeme za jiným pokladem... Tím může být i zdejší krása přírody. Bohatství jsou i dobré mezilidské vztahy a především přátelství s Bohem.

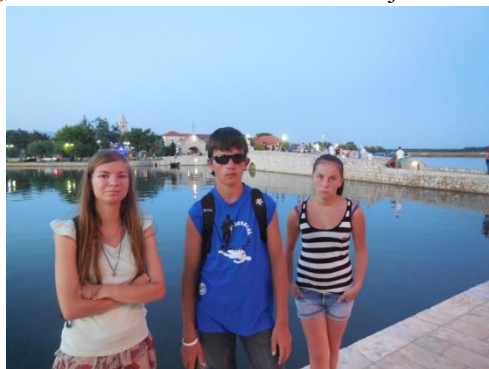
Pozdě odpoledne se pak z Plitvic vydáváme směrem k Zadaru. Nedaleko od něj leží městečko Nin, které bylo, (jak jsme později zjistili) nejstarším centrem Chorvatského státu. Naše první kroky ovšem mířily k moři. Nejprve jsme narazili na mělčinu, kde se ovšem snadno daly nalézt krásné škeble. Později jsme popošli k větší hloubce a pěkné písčité pláži.

Součástí pláže je i místo s léčivým bahnem. A tak se i někteří z nás tímto bahnem obalili. Je prokázáno, že pobyt u moře má léčebné účinky – zvláště na dýchací cesty. I my vnímáme tento vliv, a nejenom na tělo – i na duši. I slunce pak prohřívá naši kůži i srdce.

Městečko Nin, u kterého jsme se utábořili má slavnou historii. V 1. stol. před Kristem bylo hl. městem Ilyrského kmene Liburnů, který podlehl římské rozpínavosti. Na tuto dobu upomínají zbytky velkolepého římského chrámu, amfiteátru a akvaduktu. Na počátku 7. stol. byl dobyt slovanským kmenem Chorvatů a v 9. stol. se stal centrem Chorvatského státu, po vítězství knížete Branimira, který se zde usídlil (viz socha na fotce) V téže době zde bylo založeno biskupství, které navzdory snahám Byzance spadalo pod správu římského papeže. Pro nás je významné tím, že se zde zastavil r. 882 sv. Metoděj na

cestě do Konstantinopole a díky jeho vlivu i jeho žáků se zde rozšířila slovanská liturgie. Já jsem si vzal na dovolenou knihu o sv. Cyrilu a Metoději, kterou čtu už druhým rokem, a je zvláštní, že zrovna, když jsme pobývali v Ninu, tak jsem v ní došel na stránky které o tom pojednávají. Na fotce výše je zdejší nejmenší katedrála světa – románský kostel z 9. století.

Z Ninu jsme si pak udělali výlet do nedalekého Zadaru. I toto město má dlouhou historii zahrnující římské období i dobu, kdy patřilo pod správu Byzantské říše. Na fotografii vlevo je katedrála svatě Anastázie ze 12. stol. Ta je největším chrámem v Dalmácii. V r. 1177 město navštívil papež Alexandr III. a r. 2003 Jan Pavel II. O naší návštěvě se asi historické prameny zmiňovat nebudou,

ale v naší osobní historii to bude zapsáno jako silný zážitek. Nádherný pohled na město skýtá zvonice u katedrály. Na vrcholu stojí socha – snad anděla, nebo patronky města svaté Anastázie. Jistě i její požehnání pomohlo

městu vzchopit se po vyplenění křižáky ve 13. stol. i po jiných dobytých. My pak navštěvujeme ještě další zajímavosti: Mořské varhany, na něž hrají u nábřeží mořské vlny a světelné efekty „Pozdrav slunci“ - skleněné dlaždice zářící různými barvami.

V pátek 31.7. jsme konečně dorazili do cíle naší cesty – Medugorje. V prvním srpnovém týdnu se zde koná festival mladých, kdy sem přijedou tisíce mladých z celého světa. Jen kněží u oltáře při mši sv. bylo přes 500. Poutníků asi 30 tis. Společně se účastníme živých radostných bohoslužeb a také přednášek, kterým nasloucháme ve stínu na trávě.

Ubytování jsme asi 6 km od centra v soukromém domku jedné asi 80-ti leté paní („babičky“)

Součástí duchovního programu byly také adorace po mši svaté a také slavnost světla, kdy si po setmění všichni účastníci rozsvítili svíce. Byl to nádherný pohled.

Mnohým se rozsvítilo i jejich nitro a tato energie se pak projevila i v rytmických pohybech těla při radostném zpěvu křesťanských písní.

Protože přes den bylo velké horko, jezdili jsme se zchladit k vodě. Kromě výletů k moři jsme rádi jezdili k nedalekým vodopádům „Kravice“ Krásné zdejší scenérie doplňují duchovní atmosféru poutního místa. Vždyť i příroda je zjevením Božím. Skrze ni se nám Bůh i krása nebes dávat poznat a naší snahou je dospět k otevření pramene „vody živé“ v našem nitru.

Tomu napomohla i mše sv., kterou jsme slavili na dvorku domku, kde jsme byli ubytováni. Jeden den jsme pak věnovali výletu do Dubrovníku a cestou obdivovali krásu pobřeží.

Výhledy na moře nám pomáhaly překonat obtíže cesty - kvůli kolonám jsme jeli 3 hodiny. Dubrovnik byl původně řeckou námořní osadou, do konce 14. stol. poslovanštěnou. Vyrůstal po ochranu a volnou nadvládou Byzance. Velký význam měl pro prosperitu města obchod. Z pozdější nadvlády Benátské republiky se Dubrovnik vymanil a v od 15. stol. získal samostatnost, jako republika, byť pak musel odvádět poplatky okolním říším. Význam ztratil především po ničivém zemětřesení r. 1667, kdy zahynula většina obyvatel města (asi 40 tis.)

Dnes je atraktivním turistickým cílem. Hradby kolem starého města poskytují nádherné výhledy na moře. Jsou dlouhé celkem 2 km a jejich obchůzka dost vyčerpá.

Po obhlídce města se jdeme u skalní pevnosti vykoupat. Skály a hradby nám mohou připomenout ochranu, kterou nám poskytuje Bůh i láskyplné vztahy

V této kuchyňce domku, kde jsme přebývali jsme si vařili obědy či večere. Někdy dohromady, někdy po skupinkách.

Nedaleko města Ploče se nachází Bačinská sladkovodní jezera. Také zde jsme se byli koupat. Petr Kašpar z Prahy má toto místo

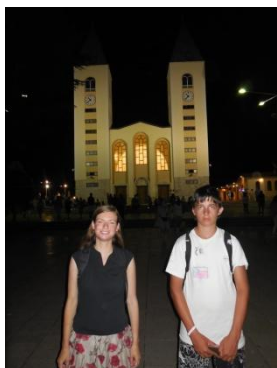
spojené se vzpomínkami na svou manželku, která v roce 2008 zemřela. A tak zde u jezera na zelených „pastvinách“ slavíme mši sv. Vzpomínáme nejen na Ivu, ale také na všechny lidi závislé na drogách (mezi které Petr před 25 lety také patřil). Vyprošujeme jim vykoupání v Boží lásce, která očišťuje a dává nový život.

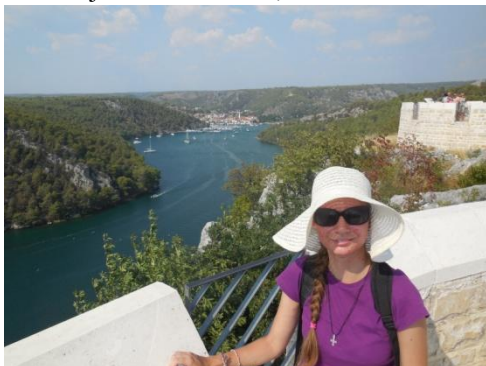
V Medugorii je komunita, kde se lidé závislí léčí. Někteří z nich také doprovází hudbou adorace a v rámci festivalu mladých komunita předvádí divadelní scény s biblickým tématem. Toto noční představení sledují desítky tisíc lidí (nyní je možné vše sledovat i přímým přenosem na internetu). Atmosféra této noci je zvlášť oslovující. Připomíná „noc, která se jako den rozjasní.“

Nedaleko Ploče je městečko Gradač – 45km vzdálené od Medugorje. Tam jsme se také jezdili vykoupat. Název „moře“ začíná písmenem „m“ a toto písmeno vzniklo nejspíše podle tvaru vln. V latině i v jiných jazycích začíná toto slovo právě na písmeno „m“

Poslední večer v Medugorje jsme se tentokrát nevydali na Križevac, ale jen na kopec Podbrdo kde se konalo první zjevení Panny Marie. Zde je umístěna její socha, u níž jsme se pomodlili. I když Podbrdo není tak vysoké jako Križevac, přesto jsme se při výstupu pěkně zapotili. Fotka vpravo zachycuje naši poslední společnou večeři – již na cestě domů, blízko Zadaru.

Tento obrázek zachycuje Bačinská jezera, kolem kterých jsme také jezdili a obrázek vpravo je z odpočívadla na dálnici. V pozadí je řeka Krka (i zde se filmoval Vinetou) a město Skaradin. Domů si odvážíme hezké duchovní zážitky z mládežnických bohoslužeb i dojmy z krás moře a pobřeží. Díky Pánu za ochranu i Panně Marii za její tichou přítomnost a přimluvu